

Lotus Flower Tower

Νοτιοανατολική πλευρά

Επιμέλεια: **ΘΩΜΑΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ**, Κείμενο, φωτό: **ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΥΝΙΑΚΗΣ**

18 σχοινιές, 850 μ. - James P. McCarthy, Tom Frost, Harthorn (Sandy) Bill, 1968.

1η Ελεύθερη ανάβαση: Steve Levin, Mark Robinson, Sandy Stewart, 1977

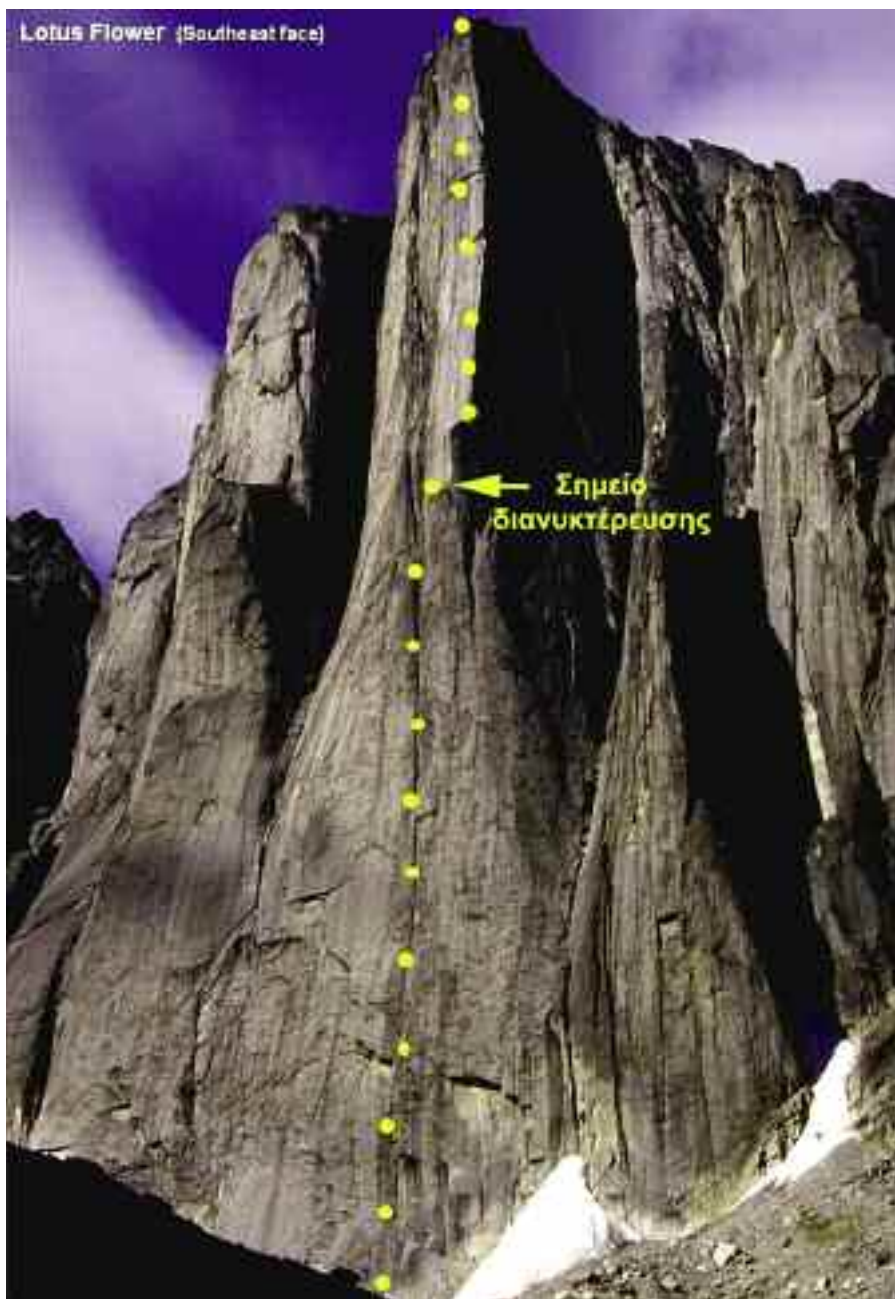

Η πρόσβαση

Παρασκευή, 17 Ιουλίου 2015. Φύγαμε από την Αθήνα ώρα 8:00 μμ. και μέσω του Μονάχου φθάσαμε στο Vancouver. Ακολουθώντας, πήραμε τοπική πτήση με κατεύθυνση Βόρεια για την πόλη WhiteHorse, η οποία βρίσκεται κοντά στο βόρειο Αρκτικό κύκλο. Πετώντας, για δεκαέξι περίπου άγρυπνες ώρες, είχα όλο το χρόνο να σκεφθώ γιατί επέλεξα να έλθω σε μια τόσο απομονωμένη περιοχή του πλανήτη, για να σκαρφαλώσω το Lotus Flower Tower. Θα κατάφερα άραγε να ανταπεξέλθω στις δυσκολίες της ανάβασης; Γνώριζα ότι αυτή τη φορά ούτε καλά προπονημένος ήμουν στην αναρρίχηση, ούτε και ψυχολογικά αισθανόμουν έτοιμος, καθώς σκεφτόμουν την οικογένειά μου. Μήπως πιέζω τα όρια παραπάνω από το επιτρεπτό; Μήπως όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι και απλώς τα μεγαλοποιώ μέσα στο μυαλό μου; Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να κατασταλάξω σε μια απάντηση. Για να το αποφασίσω να έλθω, εκτός από τους φίλους μου που με παρότρυναν συνεχώς, θυμήθηκα τα λόγια ενός δασκάλου ο οποίος κάποτε με είχε συμβουλέψει: «Αν ποτέ έχεις να επιλέξεις κάτι, επίλεξε την περιπετειώδη διαδρομή.»

Σάββατο, 18 Ιουλίου 2015. Σήμερα πήγαμε στο "Robert Service Camping", το οποίο είναι μια οικονομική λύση για να μείνει κάποιος στο WhiteHorse. Διατρέχοντας τους δρόμους της μικρής πόλης των 27.000 κατοίκων, ανακαλύψαμε το τοπικό ορειβατικό κατάστημα και κάναμε τις τελευταίες αγορές υλικών και τροφίμων.

Κυριακή, 19 Ιουλίου 2015. Αναχωρήσαμε από το "Robert Service Camping" στις 11:00 π.μ. με ένα αγροτικό αμάξι για τη Finlayson λίμνη. Η κατεύθυνση ήταν βορειοανατολική και μετά από 12 ώρες ταξίδι διασχίζοντας περίπου 600 χιλ., μέσα σε αχανείς εκτάσεις από δάση και λίμνες και περνώντας από την πόλη «φάντασμα» Faro, όπου δημιουργήθηκε την περίοδο που όλοι ψάχνανε χρυσό (Gold Rush) και εγκαταλείφθηκε αργότερα, φθάσαμε στη βάση των υδροπλάνων της "Finlayson Lake".

Επιβαστήκαμε σε ένα υδροπλάνο, χρονολογίας 1962 όπως μας πληροφόρησε ο πιλότος, αλλά αξιόπιστο. Ο πιλότος κοίταζε τους σάκους μας. Ήταν ένας από εκείνους τους τύπους που είναι τόσο cool που δεν είσαι σίγουρος ότι είναι ζωντανοί. Μετά από 15' πτήση φθάσαμε στο Inconnu Lodge.

Δευτέρα, 20 Ιουλίου 2015. Ξπνήσαμε με βροχή. Ο καιρός δεν έδειχνε σημεία καλύτερευσης. Η ορατότητα ήταν περιορισμένη και αυτός ήταν ο λόγος που δεν μπορούσαμε να πετάξουμε με το υδροπλάνο, με σκοπό να πάμε σε μια λίμνη, κοντά στην περιοχή The Cirque of the Unclimbables, από την οποία θα ανεβαίναμε στο οροπέδιο Fairy Meadow.

Τρίτη, 21 Ιουλίου 2015. Η βροχή δεν σταμάτησε όλο το βράδυ, μάλιστα το πρωί δυνάμωσε. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο από το να περιμένουμε.

Τετάρτη, 22 Ιουλίου 2015. Η βροχή συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Η νέφωση έχει κατέβει αρκετά χαμηλά και η ορατότητα έχει μειωθεί δραστικά. Το μεσημέρι η βροχή δυνάμωσε, αλλά το απόγευμα προς το βραδάκι σταμάτησε να βρέχει και επιτέλους μετά από δύο ημέρες αντικρίσαμε γαλάζιο ουρανό. Το ρολόι να δείχνει βραδινή ώρα και ο ήλιος ακόμη δεν έχει δύσει, καθώς βρισκόμαστε στο Βόρειο Αρκτικό κύκλο.

Πέμπτη, 23 Ιουλίου 2015. Το πρωί μια ομίχλη έχει καλύψει το Inconnu Lodge. Γύρω στις 9:00 π.μ. όμως αρχίζει να διαλύεται. Έτσι, στις 10:00 π.μ. επιβαστήκαμε στο υδροπλάνο και φύγαμε για τη λίμνη, που βρίσκεται κοντά στην περιοχή The Cirque of the Unclimbables, από την οποία θα ανεβαίναμε στο οροπέδιο Fairy Meadow.

Απογειωθήκαμε με ένα βρυχηθμό και σηκώνοντας κύμα στη λίμνη, που απλώθηκε προς κάθε κατεύθυνση. Κοιτάζοντας κάτω παρατηρούσαμε, ένα πλήθος από λίμνες, έλη, κοίτες ποταμών χωρίς να βλέπουμε ούτε ένα δρόμο, ή έστω ένα ηλεκτροφόρο καλώδιο. Κανένα σημάδι του είδους μας από κάτω μας, εκτός από το χορό της σκιάς του αεροπλάνου μας. Μέσα στα απέραντα δάση, φύτρωναν αναριθμητές κορυφογραμμές, γυμνοί βράχοι, κάποιον καλυμμένοι με χιονούρες. Όσο κατευθυνόμαστε προς τα βόρεια, αυξήθηκαν τα βουνά, πρώτα ως κυματισμοί, κατόπιν ως κύματα. Μετά από 1 ώρα πτήση, φθάσαμε στον προορισμό μας.

Αφού αποβιβαστήκαμε, τακτοποιήσαμε τα πράγματά μας και αφήνοντας μερικά σε ένα ξύλινο οίκημα το οποίο χρησιμεύει και σαν αποθήκη ξεκινήσαμε για το οροπέδιο Fairy Meadow. Μας ήταν αδύνατον να κουβαλήσουμε όλο το υλικό σε μια ημέρα λόγω βάρους. Έτσι αποφασίσαμε να αφήσουμε το μισό εξοπλισμό στο ξύλινο οίκημα δίπλα από τη λίμνη και να κατέβουμε άλλη ημέρα να τον πάρουμε.

Λίγο αργότερα το υδροπλάνο έσκισε τα νερά της λίμνης και απομακρύνθηκε. Κανείς δεν σχολίασε την αποχώρηση του υδροπλάνου που ξέραμε ότι ήταν η μόνη σύνδεσή μας με τον κόσμο. Η ησυχία που επικράτησε στην περιοχή, μας έκανε να νιώσουμε ακόμη πιο απομονωμένοι.

Ακολούθησε ένα χαραγμένο μονοπάτι μέσα σε μια δασώδη περιοχή, παράλληλα με την λίμνη και

το βάλτο, γύρω και ανάμεσα από νεκρά δένδρα, περνώντας πάνω από πεσμένα κλαδιά και σκύβοντας κάτω από γερμένα δέντρα. Κατόπιν, ανηφόριζε σχεδόν κάθετα προς τα επάνω 750 μέτρα, για να βγει από το δάσος. Δουλεύαμε κοντά στα φυσικά μου όρια. Στα αριστερά μας και πάνω ένας σκούρος βράχος από γρανίτη εμφανίστηκε. Προχωρούσαμε σιγά-σιγά, βήμα προς βήμα λόγω βάρους, και τις αισθήσεις σε συναγερμό, καθώς μας είχαν πληροφορήσει ότι στην περιοχή Υικου, που βρισκόμαστε, έχουν καταμετρηθεί περίπου 17.000 αρκούδες. Περιπατώντας ανάμεσα από μεγάλα βράχια χρειάζονταν να τοποθετηθεί σωστά τα χέρια και τα πόδια και να είσαι συγκεντρωμένος στα σαθρά πετρώματα για να μη χάσεις την ισορροπία σου.

Μετά από 4 με 4,5 ώρες πορεία φθάσαμε στο οροπέδιο Fairy Meadow. Μπαίνοντας στο Fairy Meadow, ένας κόσμος ανοιγόνταν μπροστά μας. Εκεί που βλέπαμε μόνο βραχώδη περάσματα, τώρα ένα μεγάλο αμφιθέατρο εμφανίστηκε μπροστά μας. Στα πόδια μας ήταν ένα καταπράσινο λιβάδι, το οποίο το διέσχιζαν ρυάκια, ενώ σε όλες τις πλευρές του γύρω-γύρω ορθώνονταν απότομα τοίχια και κολόνες με πλάκες και βελόνες από γρανίτη από 500 μέχρι και 800 μέτρα. Μπροστά μας, στο βάθος, δέσποζε το Lotus Flower Tower. Υπήρχε αρκετή κίνηση σε αυτό τον άγριο τόπο: σύννεφα, ρέματα, μαρμότες, άνεμοι, πτώσεις βράχων, αλλά ελάχιστα στην κίνηση από το ανθρώπινο στοιχείο.

Δυστυχώς όμως, δεν μπορούσαμε να απολαύσουμε για πολύ τη θέα γιατί άρχισε να βρέχει και γρήγορα τρέξαμε να καλυφθούμε κάτω από ένα βράχο. Περιμένουμε περίπου μια ώρα για να κοπάσει κάπως η βροχή και προχωρήσαμε πιο πάνω για να στήσουμε το αντίσκηνο κάτω από έναν επικλινή βράχο.

Παρασκευή, 24 Ιουλίου 2015. Σήμερα σκοπεύαμε να κατέβουμε στη λίμνη για να μεταφέρουμε και τα υπόλοιπα πράγματα, τα οποία ήταν κυρίως αναρριχητικός εξοπλισμός και τρόφιμα. Ο βροχερός καιρός όμως και η κούραση της προηγούμενης ημέρας μας εμπόδιαν να πραγματοποιήσουμε τη μεταφορά των υλικών. Έτσι, σχεδόν όλη την ημέρα την περάσαμε να στεγνώνουμε τα βρεγμένα ρούχα μας κάτω από το βράχο που είχαμε κατασκηνώσει. Το μόνο που καταφέραμε τελικά, ήταν να μεταφέρουμε το αντίσκηνο σε ένα καλύτερο προφυλαγμένο μέρος.

Σάββατο, 25 Ιουλίου 2015. Ο καιρός είχε κάπως καλύτερεύσει και ξεκινήσαμε με τον Τίτο να κατέβουμε στη λίμνη για να ανεβάσουμε και τον υπόλοιπο εξοπλισμό. Ο Μπακάλης λόγω προβλημάτων που είχε στο γόνατο του θεώρησε καλό να μην επιχειρήσει να ανεβοκατέβει, μεταφέροντας φορτίο. Μοιράζοντας έτσι το φορτίο σε δύο αντί σε τρία μέρη, η ανάβαση ήταν πραγματικά πολύ κοπιαστική.

Κυριακή, 26 Ιουλίου 2015. Το πρωί βγαίνοντας από το αντίσκηνο ένας ζεστός ήλιος έλουζε την περιοχή. Από τη μέρα που ανεβήκαμε εδώ, πρώτη φορά βλέπουμε να προβάλλει ο ήλιος από τις πρώτες πρωινές ώρες. Σκεφθήκαμε ότι σήμερα είναι ημέρα που θα πρέπει να προσπαθήσουμε να ανεβούμε τη διαδρομή. Πήραμε ένα πρωινό, ετοιμάσαμε τα σακίδια και ξεκινήσαμε για τη βάση της διαδρομής. Μετά από 1 ώρα και 50 λεπτά περίπου, ακολουθώντας ένα κακοτράχαλο μονοπάτι επάνω σε σάρες, φθάσαμε στη βάση της διαδρομής. Δυσκοινοσυντροφικές Άγγλων είχαν ξεκινήσει τη διαδρομή, ενώ πιο ψηλά μια σχοινοσυντροφιά από 2 νεαρούς Αμερικανούς ανέβαιναν με ταχύτητα και είχαν φθάσει ήδη στο μέσο της διαδρομής.

Οι Άγγλοι ήταν υπερβολικά αργοί και σκεφθήκαμε ότι ήταν ανώφελο να ξεκινήσουμε τη διαδρομή έχοντάς τους μπροστά μας. Το μόνο που θα καταφέραμε ήταν να χάσουμε όλη την ημέρα, αναρριχόμενοι λίγες σχοινιές. Έτσι, αποφασίσαμε να αφήσουμε τον αναρριχητικό εξοπλισμό κάτω από ένα βράχο, να επιστρέψουμε στο αντίσκηνο και να προσπαθήσουμε την επομένη.

Αργότερα, το απόγευμα καθισμένοι έξω από το αντίσκηνο, απολαμβάνοντας τον ήλιο, σκεφτόμαστε ότι χάσαμε μια ωραία ημέρα εξαιτίας των Άγγλων.

Δευτέρα, 27 Ιουλίου 2015. Είχαμε βάλει το ξυπνητήρι στις 4 π.μ. να κτυπήσει για να φύγουμε για τη διαδρομή, όταν στις 1 π.μ. αντιληφθήκαμε ότι έβρεχε. Με απογοήτευση συνειδητοποιήσαμε ότι και σήμερα θα την περάσουμε στο αντίσκηνο περιμένοντας να βελτιωθεί ο καιρός.

Τρίτη, 28 Ιουλίου 2015. Ξυπνήσαμε στις 3:30 π.μ., αποφασισμένοι να πάμε να σκαρφαλώσουμε τη διαδρομή. Ο καιρός ήταν κλειστός και έριχνε ένα ψιλόβροχο. Υποθέτοντας ότι ο καιρός θα καλύτερεύσει αργότερα πήραμε ένα πρωινό, φτιάξαμε τα σακίδια και γύρω στις 5:00 π.μ. αναχωρήσαμε για τη βάση της διαδρομής. Δυστυχώς όμως, όσο περνούσε η ώρα, τόσο η βροχή δυνάμωνε και

στον ουρανό δεν φαίνονταν πουθενά σημάδια βελτίωσης. Φθάνοντας στη βάση της διαδρομής, παρατηρήσαμε ότι ο βράχος ήταν μούσκεμα. Αποφασίσαμε να περιμένουμε 1-2 ώρες με την ελπίδα να βελτιωθεί ο καιρός. Προς μεγάλη μας απογοήτευση όμως, αυτό δε συνέβη και έτσι για άλλη μια φορά πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Άλλη μια ημέρα στο αντίσκηνο.

Τετάρτη και Πέμπτη, 29 & 30 Ιουλίου 2015. Η βροχή συνεχιζόταν με αμείωτη ένταση. Μάλιστα, στις γύρω κορυφές είχε χιονίσει. Ήμασταν αποκλεισμένοι σχεδόν τρεις ημέρες στο αντίσκηνο και μάλιστα σε μια απομονωμένη περιοχή. Από το αντίσκηνο παρακολουθούσαμε τη βροχή που έπεφτε και τους καταρράκτες που είχαν σχηματιστεί στους απότομους βράχους. Η ψυχολογική μας διάθεση χειρότερη με μέρα με τη μέρα. Προσπα-

θούσαμε να μη μας καταβάλλει αυτό, και σκεφτόμαστε ότι κάποια στιγμή θα βελτιωθεί ο καιρός.

Παρασκευή, 31 Ιουλίου 2015. Ξυπνήσαμε στις 3:00 π.μ. Το πρώτο μας μέλημα ήταν να παρατηρήσουμε τον ουρανό. Ήταν ανοικτός. Επιτέλους η ημέρα που περιμέναμε. Γρήγορα αφού πήραμε ένα πρωινό, φορτωθήκαμε τα σακίδια και αναχωρήσαμε για τη διαδρομή. Μετά από μιάμιση ώρα πορείας, ανάμεσα από σάρες, φθάσαμε στη βάση της διαδρομής.

Η ανάβαση

Η ασφάλιση είναι το πιο σημαντικό κομμάτι της αναρρίχησης. Εύκολα όμως, μπορεί να αφαιρεθεί, ειδικά όταν ψυχολογικά ή συναισθηματικά δεν είσαι καλά και επιπλέον αισθάνεσαι μια σωματική δυσφορία. Τέτοια είναι η

κατάστασή μου στη βάση του Lotus Flower Tower, πατώντας επάνω σε κάποια κοφτερά βράχια που εξέχουν πάνω από το χιόνι. Μια διαίσθηση με κάνει να μετακινηθώ ακριβώς κάτω από τον Μπακάλη, ο οποίος έχει ξεκινήσει να σκαρφαλώνει στον υγρό βράχο, ενώ λίγο αριστερά μου, βρίσκεται ο Τίτο που ασφαλίσει τον Μπακάλη.

Όλα είναι σιωπηλά εκτός από ένα μονότονο θόρυβο που κάνουν κάποιες σταγόνες νερού που πέφτουν από το βράχο και το νερό που τρέχει κάτω από το παγωμένο χιόνι. Μετά από τρεις ημέρες αποκλεισμένοι στο αντίσκηνο λόγω βροχής βρισκόμαστε στη βάση της διαδρομής. Από επάνω μας η αναρριχητική διαδρομή Lotus Flower Tower ανεβαίνει σε ένα τέλειο αλπικού στυλ γρανίτη, 18 σχοινιών, φθάνοντας σε μια καταπληκτική κορυφή.

Στις τρεις πρώτες σχοινιές η διαδρομή ακολουθεί ένα αριστερό δίδρο, το οποίο είναι αρκετά υγρό καθώς όλα τα νερά της βροχής των προηγούμενων ημερών καταλήγουν εδώ. Κοιτάζω ψηλά και παρατηρώ το φως του ήλιου να αγγίζει την κορυφή της ορθοπλαγιάς. Προς στιγμή συγκεντρώνω την προσοχή σε μια λωρίδα γαλάζιου ουρανού που αρχίζει να εμφανίζεται σιγά-σιγά. Αισθάνομαι σαν να βρίσκομαι σε ένα κλειστοφοβικό ψυγείο και νοιώθω ότι αυτή η γαλάζια λωρίδα σαν να είναι η μοναδική έξοδο διαφυγής από το σημείο που βρισκόμαστε.

Το μυαλό μου πηγαίνει πίσω στο καλοκαίρι του '93, σε εικόνες ζεστασιές και ξηρασίας, 3500 χιλιόμετρα νοτιότερα από εδώ -στο Yosemite. Στρέμματα κάθετου γρανίτη να θερμαίνονται από τον ήλιο, κομμένα σε φέτες σαν ζεστό καρβέλι ψωμί με τέλεια κάθετες σχισμές και ένα πλήθος αναρριχητών στο camp 4.

Τι το ενδιαφέρον έχει η αναρρίχηση σ' ένα γρανιτένιο βράχο, ο οποίος βρίσκεται στο βορειοδυτικό άκρο του Καναδά, 3500 χιλιόμετρα βορειότερα από τους ζεστούς γρανιτένιους μονόλιθους του Yosemite της Καλιφόρνιας; Τι το ενδιαφέρον έχει η αναρρίχηση σ' ένα γρανιτένιο βράχο, ο οποίος απέχει 640 χιλιόμετρα από την πλησιέστερη πόλη, είναι προσβάσιμος μόνο ... με υδροπλάνο και βρίσκεται σε μια δασώδη περιοχή, στην οποία έχουν καταμετρηθεί 17.000 αρκούδες!!! Γιατί κάποιοι από εμάς εγκαταλείπουμε τις ανέσεις του 20ου αιώνα και ταλαιπωρούμε τους εαυτούς μας χωρίς να υπάρχει άμεσα κάποια ανταμοιβή; Ποιο είναι το κίνητρο που μας ωθεί να σκαρφαλώσουμε; Τι άραγε συμβαίνει μέσα στα κεφάλια μας; Οι κανόνες της "πολιτισμένης" κοινωνίας έχουν μικρή σημασία για κάποιον που διασχίζει μια επικίνδυνη εκτεθειμένη τραβέρσα ή ένα μονοπάτι στα αχανή δάση του Βορειοδυτικού Καναδά. Ένα χαμόγελο ή ένας εκνευρισμός δεν θα αποφασίσουν για το αποτέλεσμα. Αυτό που μετράει είναι η γνώση για τα όρια των προσωπικών δυνατοτήτων σου και η διάθεση να τα ερευνάς. Η ασφάλεια πολλές φορές εξαρτάται από το πόσο καλά είσαι προετοιμασμένος να αντιμετωπίσεις μια κρίσιμη στιγμή στα βουνά, όταν κατά τη διάρκεια τέτοιων στιγμών η ζωή φαίνεται απίστευτα πολύτιμη. "Η ίδια η ζωή είναι μια διαρκής κατάσταση τεράστιας και γενικής απιθανότητας" έγραφε ο διάσημος Αυστριακός ζωολόγος, ηθολόγος και ορνιθολόγος Konrad Lorenz, προσπαθώντας να εξηγήσει τη στενή προσαρμογή κάθε είδους στο περιβάλλον του. Ο αναρριχητής προσαρμόζει τη σωματική και ψυχική του συμπεριφορά σε ένα σκληρό και αφιλόξενο κό-

σμο. Τα πράγματα που ορίζουν την "πολιτισμένη" ζωή δεν έχουν θέση εδώ. Ο αναρριχητής-ορειβάτης είναι υποχρεωμένος να προσαρμόσει τη σκέψη του στον τρόπο που χρησιμοποιούν τα υπόλοιπα μέλη του ζωικού βασιλείου: αντί ν' αλλάξει το περιβάλλον, ώστε να ταιριάζει με τις προσωπικές του ανάγκες, πρέπει να προσαρμόσει τον εαυτό του στο περιβάλλον.

Ξαφνικά ένας μικρός ανεπαίσθητος θόρυβος που κάνει ένα κομμάτι βράχου όταν σπάει με επαναφέρει στο παρόν. Ταυτόχρονα αισθάνομαι μια μεγάλη δύναμη να με σπρώχνει προς τα κάτω. Αμέσως συνειδητοποιώ ότι η δύναμη αυτή προέρχεται από το σώμα του Μπακάλη, ο οποίος στην προσπάθειά του να ανορθωθεί για να τοποθετήσει την πρώτη ασφάλεια, ξεκόλλησε ένα σπάσι κομμάτι βράχου που έπιανε και έπεσε πάνω μου. Βάζοντας όσο δύναμη μπορούσα, προσπάθησα να τον κρατήσω ώστε να μην κτυπήσει στα κοφτερά βράχια που ξεείχαν πάνω από το χιόνι. Ευτυχώς, για καλό όλων μας, δεν υπήρξε κάποιος τραυματισμός. Ήταν τελικά τυχαίο που δεν χτύπησε ή η διαίθεσή μου που με έκανε να καθίσω από κάτω του; Αλλά ακόμη και αυτό που ονομάζουμε διαίθεση, μπορεί να μην είναι τίποτε άλλο από συσσωρευμένη γνώση. Άρα, τίποτε δεν είναι τυχαίο. Ο ορειβάτης-αναρριχητής δεν είναι κάποιος παράφρων που αναζητά τρόπους για να σπάσει το σβέρκο του. Αντίθετα, είναι ένας εξαιρετικός υπολογιστής, με ικανότητες και γνώσεις που σε κάνουν να γνωρίζεις αληθινά τις δυσκολίες και τους κινδύνους του βουνού. Η γνώση λοιπόν, θα μας επιτρέψει να ενεργήσουμε κατάλληλα και με ασφάλεια στο βουνό.

Η φωνή του Μπακάλη με βγάζει από τις σκέψεις μου. "Είσαι καλά, χτύπησες;", με ρωτάει.

"Είμαι καλά", του απαντώ. "Εσύ πώς είσαι;", τον ρωτάω με τη σειρά μου.

"Όλα καλά", μου απαντάει.

"Τότε η διαδρομή σε περιμένει. Είναι όλη δική σου", του απαντώ και ξεκινάει να σκαρφαλώνει, αυτή τη φορά χωρίς κάποιο απρόοπτο.

Οι πρώτες τρεις σχοινιές ήταν αρκετά βρεγμένες, οπότε κάποιες κινήσεις έγιναν αναγκαστικά τεχνικά, ενώ σε διαφορετική περίπτωση, θα μπορούσες να απολαύσεις τέλειες κινήσεις διέδρου δυσκολίας 5.8 με 5.9. Στο τέλος της 3ης σχοινιαίας υπήρχε μια έξοδος με αρνητικό, δυσκολίας 5.10a. Όλες οι σχοινιές ασφαλιζονταν με καρυδάκια και friends.

12

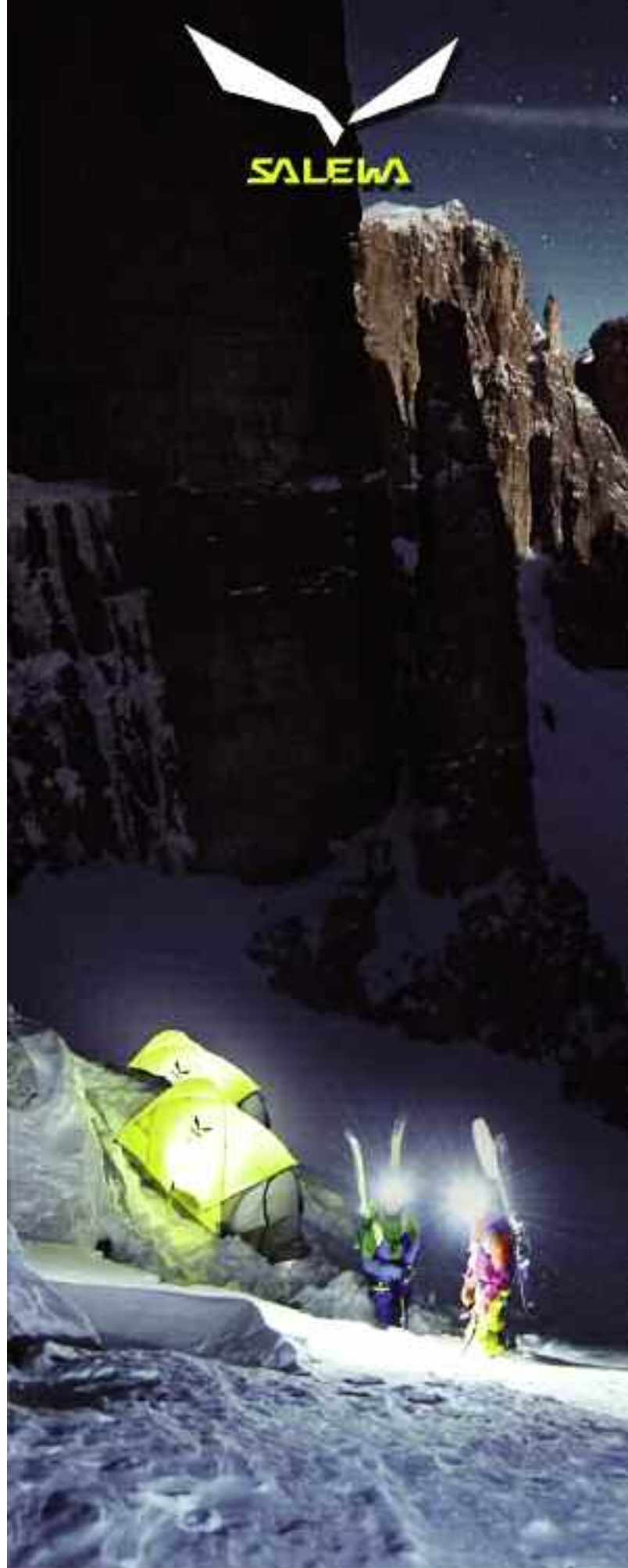
Ο Μπακάλης τοποθετούσε τη μια ασφάλεια πίσω από την άλλη και προχωρούσε με σιγουριά. Δεύτερος ακολουθούσε ο Τίτο, τον οποίο άκουσα να λέει κάτι για τα αναρριχητικά του παπούτσια. Δεν πολυκατάλαβα τι εννοούσε, αλλά αυτή τη στιγμή με απασχολούσε με ποιο τρόπο να τραβάω, σαν τρίτος, το βαρύ σάκο που περιείχε τα φαγητά, τα νερά και το υλικό για τη διανυκτέρευση. Αρχικά, προσπάθησα να κάνω Jumars, έχοντας το σάκο στην πλάτη. Σύντομα όμως διαπίστωσα ότι αυτό ήταν αδύνατον, γιατί σε κάθε κίνησή μου, το βάρος του σάκου με έπαιρνε πίσω. Αποφάσισα να αλλάξω τακτική: σταθεροποιούσα το σάκο στο σταθερό σχοινί, ανέβαινα με τα Jumars μια απόσταση και κατόπιν τράβαγα το σάκο.

Μετά την 3η σχοινιά, η αναρρίχηση γινόταν ευκολότερη για δύο λόγους: η δυσκολία έπεφτε και ο βράχος ήταν σχεδόν στεγνός. Ο Μπακάλης συνέχιζε να οδηγεί τις σχοινιές. Η 4η σχοινιά ανέβαινε επάνω σε μια πλάκα που σε οδηγούσε στη βάση μιας στενόμακρης καμινάδας δυσκολίας 5.7. Ο ήλιος από πάνω μας άρχιζε να μας ζεσταίνει, ενώ οι τελευταίες σκιές σάρωναν κάτω το πράσινο λειβάδι.

Δεν αργήσαμε να φθάσουμε στην είσοδο της καμινάδας. Στις επόμενες 5 σχοινιές, η ανάβαση γινόταν σε μια φυσική ρωγμή, σαν καμινάδα, η οποία συνεχιζόταν μακριά προς τα πάνω. Η καμινάδα αν και ήταν μεγάλη σε μήκος, σου έδινε ένα αίσθημα ασφάλειας. Εδώ, μια γρήγορη σχοινοσυντροφιά μπορεί να προχωρήσει παράλληλα, αν θέλει να αναρριχηθεί τη διαδρομή σε μια ημέρα. Ο Μπακάλης για να κερδίσει χρόνο, προσπερνούσε τα υπάρχοντα ρελέ και έφτιαχνε δικά του, σε σημεία που βρίσκονταν ενδιάμεσα των σχοινιών. Με αυτό τον τρόπο κατάφερε να ενώσει 1-2 σχοινιές και έτσι αντί για 5 κάναμε 4 σχοινιές μέχρι να βγούμε από την καμινάδα. Το μεγάλο πρόβλημα όμως που αντιμετωπίσαμε στην καμινάδα ήταν η μεταφορά του φορτίου. Καθώς ήταν αδύνατον να

13

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

www.polo.gr sales@polo.gr

POLO

Συντ. Ζησιμοπούλου 62 // Π. Φάληρο Τηλ. 210 9414020

τραβάμε το σάκο μέσα στην καμινάδα γιατί θα σκάλωνε συνεχώς, τον φορτώθηκα στην πλάτη και σε κάθε ζουμαριά εκτός από το βάρος του σάκου είχα να αντιμετωπίσω και το σφήνωμά του. Αυτό με έκανε να αναρωτηθώ μήπως θα ήταν λιγότερο κουραστικό να σκαρφάλωνα σόλο τη διαδρομή παρά να τραβάω ένα βαρύ σάκο μέσα σε μια στενή καμινάδα και κάθε λίγο να τον ξεκολλάω. Αρχισα πάλι να προβληματίζομαι με τον εαυτό μου, για ποιο λόγο βίωνα όλες αυτές τις δυσκολίες, αφού ούτε κατάλληλα προετοιμασμένος ήμουν αναρριχητικά, ούτε καλή ψυχολογία είχα, σκεπτόμενος την οικογένεια στην Ελλάδα. Πάλι οι ίδιες σκέψεις που είχα στην αρχή του ταξιδιού, άρχισαν να με περιτριγυρίζουν. «Τώρα είσαι εδώ», είπα στον εαυτό μου. Συγκεντρώσου στο πρόβλημα που έχεις μπροστά σου και αργότερα έχεις όλο το χρόνο να σκεφτείς τα υπόλοιπα.

Βγαίνοντας από την καμινάδα, σε ένα μικρό παταράκι, ξέραμε ότι η 10η σχοιनीά κινείται επάνω και προς τα δεξιά, δυσκολίας 5.8, για να καταλήξει σε ένα μεγάλο πατάρι. Πράγματι μετά από 12 ώρες αναρρίχησης στον κάθετο βράχο, φθάσαμε σε ένα ευρύχωρο και εντελώς επίπεδο πατάρι, περίπου τρία μέτρα φάρδος και 7 μέτρα μήκος, σαν χορτοτάπητας, ιδανικό μέρος για διανυκτέρευση. Αφού χαλαρώσαμε για λίγο, φορέ-

σαμε τις βέστες, γιατί η θερμοκρασία άρχιζε να πέφτει κάτω από τους 10ο C, μπήκαμε στα bivouac, ρίξαμε από πάνω μας έναν πλαστικό μουςαμά, σε περίπτωση που βρέξει και περιμέναμε σχεδόν άυπνοι, να ξημερώσει η επόμενη ημέρα.

Σάββατο, 1 Αυγούστου 2015

Ο ήλιος ξεπρόβαλε στις 3πμ. Κοίταξα γύρω μου. Τι μέρος! Γρανιτένιοι κώνοι ολόγυρά μας ανέβαιναν προς τον ουρανό και το Lotus επάνω από μας, ομορφότερο από όλους. Στις επόμενες 8-10 περίπου σχοιनीές, η ανάβαση αρχικά γίνεται σε ένα δίδρο και κατόπιν σε ρωγμές και εξογκώματα επάνω σε μια εκτεθειμένη πλάκα, η οποία στενεύει όσο ανεβαίνεις.

Οι σχοινοσύντροφοί μου οργανώθηκαν γρήγορα. Ο Μπακάλης ξεκινάει την 11η σχοιनीά, η οποία είναι ένα θαυμάσιο αριστερό δίδρο, δυσκολίας 5.9+ με 5.10, που σε οδηγεί σε ένα μικρό παταράκι στην κόψη της πλάκας. Τον παρακολουθώ να ασφαρίζει άψογα με καρουδία και friends το δίδρο και να κινείται με θαυμάσια τεχνική. Ακολουθεί ο Τίτο, τον οποίο ακούω να παραπονιέται για τα παπούτσια του, καθώς δεν έχουν καλό πάτημα. Αυτό τον κάνει να καταβάλλει υπεράνθρωπη προσπάθεια για κάθε κίνηση που κάνει.

Τους φωτογράφησα με φόντο ένα μεταβαλλόμενο ουρανό. Ο ήλιος σιγά-σιγά κινήθηκε 180 μοίρες πίσω από πριονωτές κορυφές. Παρατηρούσα τον ουρανό με κάποια ανησυχία, καθώς ποικίλες μορφές σύννεφων άρχιζαν να συσσωρεύονται, και να ρίχνουν τις σκιές τους στον τοίχο.

Από εδώ και επάνω το σκηνικό αλλάζει εντελώς. Οι επόμενες 2-3 σχοιनीές, δυσκολίας 5.9, είναι σχοιनीές που αξίζει να έλθει κάποιος εδώ πάνω για να αναρριχηθεί. Η ανάβαση γινόταν ακολουθώντας δυο παράλληλες μοναδικές σχισμές επάνω στην πλάκα και χρησιμοποιώντας αρκετές προεξοχές του βράχου που θύμιζαν λίγο τα Μετέωρα. Για τις επόμενες δύο με τρεις ώρες, ο Μπακάλης προχωρούσε αργά και μεθοδικά προς τα πάνω, τοποθετώντας καρούδια και friends στις σχισμές και ιμάντες σε κάποιες προεξοχές.

Ο Τίτο δεν μπορούσε να πάει μπροστά καθώς είχε μεγάλο πρόβλημα με τα παπούτσια, ενώ εγώ συνειδητοποίησα ότι δεν ήμουν σε θέση να οδηγήσω τις επόμενες σχοιनीές, είτε γιατί δεν ήμουν καλά προπονημένος αναρριχητικά, είτε λόγω κούρασης, καθώς μετέφερα τα βάρη την προηγούμενη ημέρα, αλλά και εξαιτίας μιας μάχης, εσωτερικής, που έδινε με τον εαυτό μου.

14

15

16

17

18

19

Λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση τη δικιά μου και του Τίτο που ανέφερα παραπάνω, την κούραση του Μπακάλη, καθώς οδηγούσε συνέχεια μπροστά τις σχοινιές, τον καιρό που τον βλέπαμε να αλλάζει προς το χειρότερο και την ώρα που είχε ήδη περάσει, υπολογίσαμε ότι ήταν αδύνατον να φθάναμε στην κορυφή πριν νυχτώσει και θα έπρεπε να διανυκτερεύσουμε άλλη μια νύχτα εδώ πάνω. Θα μας το επέτρεπε ο καιρός όμως;

Πολλές φορές, το πιο δύσκολο μέρος στην ορειβασία/αναρρίχηση είναι η απόφαση της οπισθοχώρησης και όχι η απόφαση της ανάβασης. Στα μεγάλα βουνά, όταν φθάσεις στην κορυφή είσαι στην πιο ευάλωτη θέση. Είσαι τρομερά κουρασμένος και έχεις ακόμη μπροστά σου την επιστροφή. Αρκεί να χαλάσει λίγο ο καιρός και πιθανότητα να μη γυρίσεις ποτέ πίσω. Η ανάβαση στην κορυφή ενός βουνού ή μιας ορθοπλαγιάς είναι ένας στόχος που δεν πρέπει όμως να είναι και αυτοσκοπός, διαφορετικά γίνεται επικίνδυνη. Ο μεγάλος ορειβάτης Reinhold Messner είχε δηλώσει κάποτε: "ο καλός ορειβάτης είναι ο ζωντανός ορειβάτης".

Όλα αυτά μας έκαναν να πάρουμε την απόφαση της υποχώρησης και ξεκινήσαμε τα γαρρελ, τα οποία έγιναν όλα από σταθερά ρελέ. Στο κάτω μέρος της διαδρομής τα γαρρελ έγιναν έξω από την καμινάδα για να μην κολλήσουν τα σχοινιά μέσα σε αυτή. Τελειώνοντας τα γαρρελ, καθώς επιστρέφαμε στο αντίσκηνο μας έπιασε η βροχή.

Όλοι επιθυμούσαμε να πάμε στην κορυφή και πιο πολύ ο Μπακάλης, ο οποίος εδώ και πολλά χρόνια ονειρευόταν να ανέβει στο Lotus Flower και για αυτό μας το είχε προτείνει πολύ καιρό πριν.

Αυτή η ανάβαση ήταν για εμένα μια από τις πιο σοβαρές που έχω κάνει και είμαι υπερήφανος που έφτασα μέχρι εδώ. Είναι μεγάλο του να είσαι εδώ, με τους φίλους σχοινοσυντρόφους σου. Η εμπειρία δεν ήταν μια απλή που απλά τη ζεις, ήταν μια εμπειρία που σε καθιστά ικανότερο και πιο ώριμο. Αυτή η ανάβαση με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι ήταν και η τελευταία αυτού του είδους αναβάσεων που έκανα και ότι από εδώ και πέρα θα πρέπει να μειώσω τις προσδοκίες μου. Άλλωστε πολλοί στοχαστές λένε το εξής:

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ ΑΝΑΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΔΟΚΙΩΝ.

1. Ο Τίτο προσεγγίζοντας τη βάση της διαδρομής Το Lotus Flower δεσπόζει πίσω του.
2. Το αριστερό δίδρο, στις 3 πρώτες σχοινιές. Διακρίνεται το αρνητικό, στην έξοδο του δίδρου.
- 3,4. Το αριστερό δίδρο, όπως φαίνεται από κάτω ή από το ρελέ της 3ης σχοινιάς.
5. Ο Τίτο στην καμινάδα.
- 6,7. Οι σχοινιές στην μακρόστενη καμινάδα.
- 8,9. Διανυκτέρευση στο πατάρι.
- 10,11,12. 11η σχοινιά. Το αριστερό δίδρο, επάνω από το πατάρι. Πιο ψηλά διακρίνεται η πλάκα, που στενεύει προς την κορυφή.
- 13,14. Ο Μπακάλης στη 12η σχοινιά.
15. 12η σχοινιά.
16. 13η σχοινιά.
17. Ο Τίτο στη 12η σχοινιά.
18. Ο Τίτο κατεβαίνοντας με γαρρελ τη διαδρομή.
19. Ο Μπακάλης κατεβαίνοντας με γαρρελ τη διαδρομή.

Ευχαριστίες

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε θερμά το ΔΣ της Ομοσπονδίας και ιδιαίτερα τον Πρόεδρό της κο Δημήτρη Γεωργούλη, για την οικονομική βοήθεια που μας προσέφεραν, καθώς επίσης τον σύλλογό μας ΕΟΣ Αθηνών για την συμπαράστασή του.

QUALITY CLIMBING GEAR

PETZL
CORAX 5.0

Black Diamond

POSITRON 80
SET 6PCS

MAD ROCK

FLASH 2.0
79

NOMAD LACE
58

LONDON
MASTER 9.7 70mm

MAD ROCK
HMS ULTRA TECH 10.50E

ROCK
GUARD II 13 95E

www.polo-center.gr sales@polo.gr

Πατησίων 52 & Μεταξάου η Αθήνα Τηλ. 210 8256540
Ζησημαπόλλου 82 // Π. Φάληρα Τηλ. 210 9414020
Λ. Ηρακλείου 375 // Ν. Ηράκλειο Τηλ. 210 2815660

POLO
Center